

ДЕТСКА РАДОСТЪ

Запѣли птички.

Две денонощия летѣлъ синѣтъ съ коня къмъ своята страна, кждето чакала майка му.

На третата вечерь той съзрѣлъ въ далечината сини планини. Задъ планинитѣ залѣзвало слънцето, точно тамъ, дето билъ тѣхния градъ. А на последнитѣ лжчи на залѣзващето слънце висела и се люлѣбела златна люлка. И въ люлката синѣтъ забелязалъ своята майка, която му махала ржка.

Обърналъ той коня натамъ и полетѣлъ като вѣтъръ.

Когато слънцето тихо се спуснало задъ планината, люлката се закачила между клонитѣ на два вѣковни джба. После тихо се спуствнала по последнитѣ слънчеви лжчи до самата трева.

Бедниятъ синъ долетѣлъ съ

коня, взелъ майка си и я отнесълъ въ кщци.

И оттогава тѣ заживѣли щастливо. А въ тѣхната земя нѣмало вече суша, защото всѣка вечерь, следъ като цѣлъ день работѣлъ, синѣтъ се разхождалъ въ полята съ чудесния конь. И всѣка вечерь изподъ копитата бликали все нови и нови извори, единъ отъ другъ постудени и по-бистри.

Тодоръ Харманджиевъ

ДЛЪЖНИКЪ

— Кога ще ми дадешъ паритѣ, приятелю? Отъ кога те чакамъ!

— Е, ще почакашъ още малко, чорбаджи. Нека се пукне пролѣтъ. Ще излѣзатъ овцетѣ. Ще събера вълна, дето остава отъ тѣхъ по трѣнкитѣ. Ще я

продамъ и ще ти запламя.

— Къръ, къръ, къръ, — засмѣлъ се богатиятъ. — Скоро и бърже ще ми платишъ!

— Е-е-е, смѣшешъ се зеръ, защото видѣ, че ще ти платя. Другъ пжтъ никакъ не се смѣеше, ами се сърдѣше.